

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/81/2025
Identifikačné číslo spisu:	2316208410
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2316208410.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne 1/ E. narodenej Y., 2/ L., narodeného Y. žalobcovia 1/ a 2/ zastúpení advokátom Mgr. Petrom Magdalíkom, Galanta, Vájanského 1520, 3/ V. narodeného Y., proti žalovanému V., narodenému Y., zastúpenému spoločnosťou AK Petrovič s.r.o., Trnava, Kollárova 32, IČO: 54980682, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 10C/207/2016, o dovolaní žalobcov 1/ až 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 22. novembra 2023 sp. zn. 10Co/136/2022, takto

rozhodol:

I. Dovolacie konanie voči žalobcovi 3/ z a s t a v u j e.

II. Dovolanie o d m i e t a.

III. Žalovaný má voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 18. marca 2019 č. k. 10C/207/2016-159 I. výrokom žalobu zamietol, II. výrokom žalovaným 1/, 2/, 3/, 4/ priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú sumu určenú samostatným uznesením je povinná zaplatiť žalobkyňa žalovaným 1/, 2/, 3/, 4/ do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania.

1.1. Okresný súd právne uzavrel, že žalobkyňa v konaní nepreukázala oprávnenosť svojho nároku, preto žalobu zamietol. Naliehavý právny záujem na podaní žaloby má, pretože iba touto žalobou sa môže domôcť svojho spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach. Inštitút bezpodielového spoluvlastníctva manželov je základnou úpravou majetkových vzťahov medzi manželmi. Spoluvlastníctvo sa vzťahuje na všetky veci, ktoré môžu byť predmetom vlastníctva, a ktoré niektorý z manželov nadobudol za trvania manželstva akýmkoľvek oprávneným spôsobom, okrem vecí nadobudnutých darom alebo dedením. Výlučným vlastníkom darovanej veci je ten z manželov, ktorý bol obdarovaný. Žalovaný 1/ preukazoval darovanie peňažných prostriedkov na kúpu nehnuteľnosti a motorového vozidla čestným prehlásením, ktorým otec žalovaného 1/ spolu s manželkou daroval peniaze na kúpu nehnuteľnosti a auta. Z čestného prehlásenia nie je zrejmé, aká suma bola darovaná žalovanému 1/, a kedy (čestné prehlásenie bolo

napísané po kúpe nehnuteľnosti). Žalobkyňa tvrdila, že nehnuteľnosti boli zakúpené zo spoločných peňazí a z peňazí získaných z predaja rodičovského domu. Žalovaný 1/ poprel tvrdenie žalobkyne, pretože nemali nasporené žiadne spoločné peniaze, lebo bol jediným živiteľom rodiny a žalobkyňa na kúpu nehnuteľnosti neposkytla žiadny finančný obnos, pretože peniaze minula. Výpočutý svedok (brat žalobkyne) jednoznačne potvrdil, že nehnuteľnosť žalovaný 1/ kúpil za peňažné prostriedky, ktoré žalovanému 1/ poskytli jeho rodičia. Žalovaný 3/ potvrdil, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX zakúpili rodičia žalovaného 1/. Žalobkyňa nevedela ani jedným dôkazom preukázať svoje tvrdenie, keď okresnému súdu predložila potvrdenia o nákupe stavebného materiálu, avšak väčšinou sa jednalo o bločky pred kúpou nehnuteľnosti a jeden z potravín, ktoré dôkazy nemožno považovať za dôkaz o kúpe nehnuteľnosti z jej finančných prostriedkov. Výpisy z účtu v banke tiež nie sú dôkazom o kúpe nehnuteľnosti, pretože ak žalobkyňa aj vybrala z účtu peniaze, nepreukázala na aký účel vykonala výber peňazí. Pokiaľ žalobkyňa použila časť svojich finančných prostriedkov na rekonštrukciu domu, môže si svoj nárok uplatniť žalobou proti žalovanému o zaplatenie sumy investovanej do cudzieho majetku, pokiaľ tento nárok nie je premlčaný.

1.2. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že žalovaným (1/, 2/, 3/, 4/), ktorí mali plný úspech v konaní, priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Následne okresný súd dopĺňacím rozsudkom z 22. júna 2020 č. k. 10C/207/2016-211 priznal žalovanému 5/ náhradu trov konania v rozsahu 100 % s poukazom na § 225 ods. 1, 2, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Vecne uzavrel, že v rozsudku č. k. 10C/207/2016-159 zo dňa 18. 3. 2020 opomenul rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania žalovaného 5/ a vzhľadom na plný úspech žalovaného 5/, priznal žalovanému 5/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú sumu určenú samostatným uznesením je povinný zaplatiť žalobca žalovanému 2/ do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania.

3. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobkyne proti dopĺňaciemu rozsudku, rozsudkom z 24. marca 2021 sp. zn. 9Co/74/2020 rozhodol tak, že:

„I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom v I. výroku, ktorým bola žaloba voči žalovaným 2/, 3/, 4/, 5/ zamietnutá p o t v r d z u j e a zamietnutie žaloby voči žalovanému 1/ r u š í a vracia v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

II. Výrok II. o náhrade trov konania (žalovaných 1/, 2/, 3/, 4/), ako aj výrok dopĺňacieho rozsudku o náhrade trov konania (žalovaný 5/) r u š í a vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.“

4. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom z 30. júna 2022 č. k. 10C/207/2016-303 I. výkonom určil, že žalobkyňa je spoluvlastníčkou nehnuteľnosti: evidovaných v katastri nehnuteľností Okresného úradu Galanta, Katastrálny odbor, okres U., obec A., katastrálne územie A., zapísaných na výpise z katastra nehnuteľností - LV č. XXX, časť A: majetková podstata - pozemky registra „C“, parcela číslo 95/1, druh pozemku - záhrady o výmere 140 m², parcela číslo 95/2, druh pozemku - záhrady o výmere 140 m², parcela číslo 95/3, druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria o výmere 137 m², parcela číslo 98/2, druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria o výmere 58 m², parcela číslo 98/3, druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria o výmere 58 m². Stavby na parcele číslo 98/2, parcele číslo 98/3 - rodinný dom, súpisné číslo XXX, spoluvlastnícky podiel 1, zapísaných na výpise z katastra nehnuteľností - LV č. XXX, časť A: majetková podstata - Pozemky registra „C“, parcela číslo 98/4, druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria (spoločný dvor) o výmere 506 m², spoluvlastnícky podiel 1/6, II. výkonom žalobkyne priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania oproti žalovanému 1/ (.) a žalovaným 2/, 3/, 4/, 5/ náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania oproti žalobkyne.

4.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa má naliehavý právny záujem na podaní žaloby, pretože iba touto žalobou sa môže domôcť svojho spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach. Mal preukázané, že manželstvo strán (žalobkyne a žalovaného V. I.) bolo právoplatne rozvedené dňa 23. 1. 2006, pričom žalovaný (V. I.) pred rozvodom manželstva nadobudol do svojho vlastníctva nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX a č. XXX na základe kúpnej zmluvy z 19. 5. 2004 za kúpnu cenu 133.940 Sk.

V. I. (ako žalovaný) preukazoval darovanie peňažných prostriedkov na kúpu nehnuteľnosti a motorového vozidla čestným prehlásením, ktorým jeho otec s manželkou mu daroval peniaze na kúpu nehnuteľnosti a auta. Žalobkyňa sa domáhala určenia vlastníckeho práva v podiele 1 k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX a č. XXX. Nebolo sporné, že nehnuteľnosti sú zapísané na listoch vlastníctva ako výlučné vlastníctvo V. I. (žalovaný). Spornou zostala otázka, či nehnuteľnosti patria do podielového spoluvlastníctva žalobkyne a V. I., a či predmetné nehnuteľnosti boli obstarané len za finančné prostriedky V. I. alebo za finančné prostriedky z bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalobkyňa tvrdila, že predmetné nehnuteľnosti boli nadobudnuté počas manželstva s V. I. zo spoločných finančných prostriedkov (výpoveď na pojednávaní dňa 29. 10. 2018) a čiastočne z jej výlučných finančných prostriedkov (obsah žaloby), naopak V. I. ako žalovaný tvrdil (vyjadrenie na čl. 39), že dom kúpil z peňazí od rodičov, ktoré mu darovali, zároveň na pojednávaní dňa 29. 10. 2018 V. I. vo výpovedi uviedol, že „... predmetnú nehnuteľnosť, v ktorej so zapísaná ako aj vlastníci kúpili si oni zo svojich fin. prostriedkov a celú záležitosť vyriešili čestným vyhlásením, kde otec napísal, že mi daroval fin. hotovosť na kúpu rod. domu súp. č. Y. na LV č. Y. a na kúpu osobného mot. vozidla. Z kúpnej ceny, ktorú rodičia získali po predaji svojho bytu v BA mne a sestre dali po 500.000 Sk a tým, že nehnuteľnosť bola napísaná do môjho vlastníctva mala byť ako určitá kompenzácia aj za výdavky, ktoré mali s mojou sestrou s tým, že sme vyrovnaní. Všetky skutkové tvrdenia, ktoré som uviedol na dnešnom poj. viem preukázať“. Úlohou žalobkyne bolo preukázať, že majetok bol nadobudnutý za trvania manželstva. Úlohou V. I. ako žalovaného bolo predložiť dôkazy v jeho prospech, a teda, že konkrétny majetok - dotknuté nehnuteľnosti, (ktorý bol preukázateľne nadobudnutý za trvania manželstva, a ktorý patrí do BSM, ak niektorá strana nepreukáže opak) bol nadobudnutý výlučne z jeho vlastných finančných prostriedkov (resp. darovaných jeho rodičmi). V konaní bolo predložené Čestné prehlásenie V. (otec žalovaného) zo dňa 28. 9. 2005, podľa ktorého spoločne s manželkou A. I. darovali synovi V. I. finančnú hotovosť na kúpu rodinného domu súp. č. XX v k. ú. A. s príslušenstvom vedeným na LV č. XXX, ďalej na kúpu osobného motorového vozidla. Krajský súd v Trnave mal v čase rozhodovania za to, že v spore nebolo spoľahlivo preukázané, že predmetné nehnuteľnosti boli financované výlučne z finančných prostriedkov V. I. darovaných mu jeho rodičmi. V prípade, ak by vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že predmetné nehnuteľnosti nadobudol V. I. počas manželstva z jeho oddeleného majetku a na základe výlučnej vôle, tým by neboli splnené predpoklady pre nadobudnutie nehnuteľností do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a až v tomto prípade je možné konštatovať, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno tvrdenia ohľadom svojho požadovaného nároku. Z čestného prehlásenia spísaného dňa 28. 9. 2005 nie je zrejmá suma, ktorá bola darovaná na kúpu nehnuteľností a kúpu auta. V tomto smere právny zástupca V. I. potvrdil, že v tejto listine nie je uvedená výška daru, ale neuvádza sa v nej, že daroval časť kúpnej ceny na kúpu nehnuteľností a logickým rozborom textu potvrdil, že daroval celú kúpnu cenu. Vykonaným dokazovaním nemal okresný súd jednoznačne za preukázané, že by žalovaný V. I. na kúpu nehnuteľnosti použil finančné prostriedky výlučne zo svojho majetku. V tomto smere žalovaný V. I. neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia, že jeho rodičia mu darovali kúpnu cenu v plnom rozsahu za účelom kúpy nehnuteľností. V prípade nadobudnutia veci za trvania BSM pomocou prostriedkov, ktoré boli hradené aj z výlučného majetku žalobkyne a aj z prostriedkov tvoriacich BSM a tiež z výlučného majetku žalovaného V. I., a to bez ohľadu na rozsah použitých finančných prostriedkov z BSM, tieto veci patria do BSM (poukaz na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo/3542/2006).

4.2. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, žalobkyni priznal voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a žalovaným 2/, 3/, 4/, 5/ voči žalobkyni v rozsahu 100 %.

5. Krajský súd, na odvolanie žalovaného, rozsudkom z 22. novembra 2023 sp. zn. 10Co/136/2022 rozhodol tak, že:

„I. Odvolací súd I. výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu žalobkyne z a m i e t a .

II. Žalovanému n e p r i z n á v a voči žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacích konaní.“

5.1. Odvolací súd konštatoval, že žalovaný v odvolaní podľa odvolacieho súdu dôvodne namietal, že bolo potrebné sústrediť sa primárne v konaní na rozporuplné skutkové tvrdenia žalobkyne ohľadom na

to za akých okolností a z akých finančných prostriedkov boli predmetné nehnuteľnosti zakúpené, keď prvoinštančný súd uvedenému prakticky nevenoval v napadnutom rozsudku žiadnu pozornosť. Okresný súd v odseku 26 odôvodnenia napadnutého rozsudku iba konštatoval, že vo výpovedi na pojednávaní dňa 29. 10. 2018 žalobkyňa tvrdila, že predmetné nehnuteľnosti boli nadobudnuté počas manželstva so žalovaným zo spoločných finančných prostriedkov, v žalobe tvrdila, že čiastočne z jej finančných prostriedkov. K uvedenému rozporu v jej skutkových tvrdeniach prvoinštančný súd sa nevyjadril. Odvolací súd doplnia, že okrem uvedeného žalobkyňa v žalobe tiež uviedla, že kúpna cena bola uhradená zo spoločných finančných prostriedkov, na inom mieste uviedla, že nebola uhradená len z finančných prostriedkov patriacich výlučne žalovanému ale boli použité aj jej finančné prostriedky, ktoré získala z dedičstva v roku 2003. Na pojednávaní dňa 22. 11. 2021 tvrdila, že o kúpe predmetných nehnuteľností nevedela, žalovaný jej kúpu zatajil, až deti ju upozornili na kúpu, ale vie, že žalovaný si zobral peniaze zo šuflíka, kde mali 250.000 Sk. Z pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 26C/91/2009 (žaloba žalobkyne na vyporiadanie BSM) vyplýva, že až v doplnení návrhu na vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvoze zo dňa 8. 3. 2010 (čl. 169) žalobkyňa zahrnula predmetné nehnuteľnosti do masy BSM, zároveň uviedla, že nehnuteľnosti kúpil žalovaný v roku 2004. V podaní zo dňa 20. 4. 2010 uviedla, že mala za to, že predmetné nehnuteľnosti nadobudol žalovaný kúpnu zmluvou, o čom sa dozvedela až v súčasnosti. Mala za to, že dom nadobudol darom alebo dedením po rodičoch. Na zakúpenie však použil finančné prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva. V podaní zo dňa 24. 1. 2011 žalobkyňa uviedla, že v uvedenom čase mali peniaze z odpredaja nehnuteľností (rodinného domu v k. ú. V. LV č. XXXX) za sumu 300.000 Sk. Žalobkyňa v preskúmanom konaní ohľadom tvrdenia, že časť kúpnej ceny bola zaplatená z jej dedičstva (z roku 2003) neuviedla ani raz konkrétnu výšku finančných prostriedkov, ani raz neuviedla výšku spoločných finančných prostriedkov použitých na kúpu predmetných nehnuteľností (ani výšku výlučných finančných prostriedkov žalovaného). Netvrdila, že by sa s predávajúcimi manželmi C.i vôbec stretla, resp. komunikovala ohľadom predmetných nehnuteľností. Na podporu svojich skutkových tvrdení, žalobkyňa síce navrhla dokazovanie výsluchom svedkov (E. V. a L. V.), ktorí však odmietli vypovedať, predložila aj listinné dôkazy - pokladničné doklady (za nákup stavebného materiálu, potravín, pohonných látok), objednávky, príjemky, dodacie listy, vkladnú knižku, ktorými však nebola preukázaná konkrétna výška výlučných finančných prostriedkov žalovanej ani výška spoločných finančných prostriedkov (použitých na kúpu). Odvolací súd sa nestotožnil so záverom okresného súdu v odseku 30 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom uzavrel, že žalobkyne zostali ešte finančné prostriedky na kúpu nehnuteľností (bez ohľadu na to, že mala dlhy v Sociálnej poisťovni). Odvolací súd po vykonanom dokazovaní na odvolacom súde prisvedčil odvolacej argumentácii žalovaného, ktorý tvrdil, že žalobkyňa sa nevie ujednotiť v tom, z akých okolností a z akých finančných prostriedkov boli predmetné nehnuteľnosti zakúpené, keď aj podľa odvolacieho súdu jej skutkové tvrdenia o finančných prostriedkoch použitých na kúpu predmetným nehnuteľností s ohľadom na ňou uvádzanú časovú postupnosť sú rozporuplné a vzájomne si odporujú (odsek 57), teda žalobkyňa neuniesla bremeno svojho tvrdenia o tom, že nehnuteľnosti boli kúpené výlučne resp. aj za spoločné finančné prostriedky, a že predmetné nehnuteľnosti patria do BSM. Žalobkyňa ani raz neuviedla konkrétnu výšku spoločných finančných prostriedkov, resp. výšku svojich výlučných finančných prostriedkov tak, aby sa dala matematicky vyskladať zaplatená kúpna cena za predmetné nehnuteľnosti. Pričom svoje tvrdenia k použitiu spoločných, aj vlastných finančných prostriedkov nepodporila dôkazom, keď ňou predložené listinné dôkazy uvedené vôbec nepreukazujú. K uvedenému odvolací súd poukazuje na odsek 53 s tým, že medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy, čo má za následok vecne nepriaznivé rozhodnutie. Napriek tomu, že žalobkyňa neuniesla bremeno tvrdenia, že nehnuteľnosti boli kúpené výlučne resp. aj za spoločné finančné prostriedky, a že predmetné nehnuteľnosti patria do BSM, čo stačilo ako dôvod pre záver o nedôvodnosti žaloby, odvolací súd pristúpil aj k skúmaniu (na podporu svojho rozhodnutia), či žalovaný uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu, že predmetné nehnuteľnosti kúpil z vlastných finančných prostriedkov darovaných mu jeho rodičmi. Odvolací súd poukazuje na to, že aj dôkaz výsluch svedkov, bolo treba vyhodnotiť podľa kritérií (§ 191 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že svedok L. bol vypočutý na pojednávaní dňa 18. 3. 2019, uviedol aj, že je bratom žalobkyne a bývalým švagrom žalovaného. Svedok K. C. bol vypočutý na pojednávaní dňa 2. 6. 2022, pričom uviedol, že nemá príbuzenský vzťah k stranám sporu, so

žalovaným sa pozná z práce, bývali na jednej ulici. Súd prvej inštancie vypočul L., ako už bolo uvedené na pojednávaní dňa 18. 3. 2019, pričom z obsahu zápisnice tiež vyplýva, že svedok vypovedal formou odpovedí na všetky otázky, ktoré mu položili právni zástupcovia strán sporu. Súd prvej inštancie vypočul K. C. na pojednávaní dňa 2. 6. 2022, pričom aj tento svedok vypovedal formou odpovedí na všetky otázky, ktoré mu položili právni zástupcovia strán sporu. Odvolací súd poukazuje na to, že výpovede svedkom neboli namietané stranami konania z hľadiska možnej nezaujatosti. Z obsahu spisu podľa odvolacieho súdu nevyplýva záver o ich zaujatosti a nedôveryhodnosti. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na nález Ústavného súdu SR z 9. júna 2015, sp. zn. III. ÚS 276/2014-29). Odvolací súd konštatuje, že v prípade čestného prehlásenia ide o bežný dôkazný prostriedok v zmysle § 187 ods. 2 CSP, a to konkrétne dôkaz - listinu. K uvedenému odvolací súd dopĺňa, že žalobkyňa nenamietala pravosť tejto listiny, žalovaný uniesol dôkazné bremeno v tomto smere, keď z obsahu overovacej doložky zo strany obce A. (zo dňa 28. 9. 2005 na č. l. 18) vyplýva pravosť podpisu V. I. (otca žalovaného), ktorý listinu pred poverenou osobou obce A. vlastnoručne podpísal, preto prípadné dôkazné bremeno opaku, teda popretia pravosti tejto listiny by niesla žalobkyňa, ktorá pravosť tejto listiny ani nepopierala. Pokiaľ ide o obsah samotného čestného prehlásenia a možné skutočnosti v ňom uvedené (V. I.) týkajúce sa dokazovania vo vzťahu k darovaniu finančných prostriedkov rodičmi žalovaného žalovanému, odvolací súd konštatuje, že v čestnom prehlásení je uvedené tvrdenie, že V. I. spoločne s manželkou A. I. darovali žalovanému finančnú hotovosť na kúpu rodinného domu súp. č. XX v k. ú. A. s príslušenstvom vedeným na LV č. XXX, ďalej na kúpu osobného motorového vozidla. Je faktom, že čestné prehlásenie neobsahuje konkrétnu výšku darovanej finančnej hotovosti ani dátum darovania. Odvolací súd má za to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný predmetné nehnuteľnosti nadobudol síce počas manželstva so žalobkyňou kúpnu zmluvou zo dňa 19. 5. 2004, ale na základe svojej výlučnej vôle, nie za súčasnej vôle žalobkyne, ktorá sa o kúpe dozvedela v roku 2010, a nie zo spoločných finančných prostriedkov, ani výlučných prostriedkov žalovanej, ale zo svojich výlučných prostriedkov, ktoré mu poskytli jeho rodičia (vrátane kúpnej ceny). Uvedené tvrdenie preukázal žalovaný čestným prehlásením zo dňa 28. 5. 2005 ako aj výpoveďami svedkov L. J. a K. C., ktorí síce neboli očitými svedkami darovania finančných prostriedkov žalovaného jeho rodičmi, ale nepriamo svojimi výpoveďami uvedené potvrdili. Taktiež A. K. (pôvodný žalovaný 3/) potvrdil svoju vedomosť o tom, že predmetné nehnuteľnosti boli kúpené z prostriedkov, ktoré žalovanému poskytli jeho rodičia. Rovnako uvedené preukazuje aj čestné prehlásenie otca žalovaného zo dňa 28. 5. 2005, ktoré v kontexte ďalších dôkazov výpovedí svedkov (žalovaného), obsah kúpnej zmluvy zo dňa 19. 5. 2004, je dôkazom skutočnosti, že kúpna cena predmetných nehnuteľností bola zaplatená výlučne z peňažných prostriedkov žalovaného, ktoré mu darovali jeho rodičia vo výške, ktorá zahŕňala aj kúpnu cenu predmetných nehnuteľností v zmysle kúpnej ceny zo dňa 19. 5. 2004. S ohľadom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil so záverom okresného súdu, že čestné prehlásenie nepotvrdzuje darovanie peňazí na kúpu nehnuteľností v plnej výške, ani že svedok L. J. nepotvrdil, že by rodičia žalovaného mu darovali celý finančný obnos na kúpu nehnuteľností. K uvedenému je nutné poukázať na to, že okresný súd sa neriadil dôsledne podľa § 191 CSP a uvádzané dôkazy neposúdil v súvislosti so všetkým čo v konaní vyšlo najavo ako aj toho, čo strany uviedli. Žalovaný podľa odvolacieho súdu vyvrátil, že by predmetné nehnuteľnosti boli kúpené zo spoločných prostriedkov v BSM, alebo z výlučných prostriedkov žalobkyne, ktorá nepreukázala a ani neargumentovala konzistentne aké finančné prostriedky podľa nej a v akej výške mali byť použité na kúpu predmetných nehnuteľností, o kúpe ktorých podľa vykonaného dokazovania sa dozvedela až v roku 2010 (t. j. 6 rokov po ich kúpe). Na základe vyššie uvedeného s dôrazom na odsek 59 a 70, odvolací súd nepovažoval žalobu žalobkyne za dôvodnú, preto postupom podľa § 388 CSP napadnutý I. výrok rozsudku súdu prvej inštancie zmenil (žalobu žalobkyne zamietol).

5.2. Z dôvodu, že odvolací súd napadnutý I. výrok rozsudku súdu prvej inštancie zmenil, pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupoval podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, avšak s poukazom na uvedené v odseku 88 odôvodňujúci záver o uplatnení moderačného práva súdu podľa ust. § 257 CSP rozhodol tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu prvoinštančného a odvolacích konaní.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala pôvodná žalobkyňa dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

6.1. Pôvodná žalobkyňa uviedla, že konajúci súd rozhodol v príkrom rozpore s vykonaným dokazovaním, keď žalovaný sám vyvrátil svoju procesnú obranu v tomto konaní, že by mu finančné prostriedky na kúpu dotknutých nehnuteľností darovali jeho rodičia, a to priamo svojím vyhlásením na pojednávaní v tejto právnej veci zo dňa 29. 10. 2018, keď žalovaný sám potvrdil, že darovanie finančných prostriedkov zo strany jeho rodičov bolo simulovaným právnym úkonom a čestné prehlásenie o darovaní finančných prostriedkov zo dňa 28. 9. 2005 nie je pravdivé. V konaní bolo teda jednoznačne preukázané, že žalovaný mal sporné nehnuteľnosti nadobudnúť kúpnu zmluvou za trvania manželstva, finančné prostriedky na kúpu predmetných nehnuteľností mu neboli darované jeho rodičmi (podľa jeho vyhlásenia na pojednávaní dňa 29. 10. 2018), a teda tieto nehnuteľnosti neboli získané darom ako ani za finančné prostriedky, ktoré by predstavovali dar žalovanému, a teda priamo zo zákona tieto nehnuteľnosti v súlade s ust. § 143 Občianskeho zákonníka patrili ku dňu 23. 5. 2006 (ku dňu rozvodu manželstva a zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobkyne a žalovaného) do bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobkyne a žalovaného, pričom následne v súlade s ust. § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka tieto nehnuteľnosti zo zákona prešli do podielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného, pričom ich podiely na týchto nehnuteľnostiach sú rovnaké. Podľa pôvodnej žalobkyne žalovaný mal nadobudnúť sporné nehnuteľnosti titulom kúpnej zmluvy za trvania manželstva, a teda v zmysle ust. § 143 Občianskeho zákonníka tieto nehnuteľnosti a spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti sa stali súčasťou ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov so žalobkyňou. Následne bezpodielové spoluvlastníctvo manželov žalobkyne a žalovaného v súlade s ust. § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka zaniklo právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 8C/13/2006 zo dňa 9. 5. 2006, t. j. dňa 23. 5. 2006. K vyporiadaniu zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobkyne a žalovaného po jeho zániku neprišlo ani dohodou ako ani rozhodnutím súdu, a teda v zmysle ust. § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka platí, že nehnuteľnosti (ako aj spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnosti), ktoré bývalí manželia vlastnili, prešli do podielového spoluvlastníctva bývalých manželov (žalobkyne a žalovaného), pričom ich podiely sú zo zákona rovnaké. Pôvodná žalobkyňa aj naďalej zotrvala na tom, že sporné nehnuteľnosti kupoval žalovaný z ich spoločných finančných prostriedkov, keďže mali len spoločné finančné prostriedky a s týmito spoločne hospodárili, a teda sporné nehnuteľnosti evidentne patrili do ich zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom následne zo zákona (§ 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka) prešli do ich podielového spoluvlastníctva, pričom ich podiely na týchto nehnuteľnostiach sú rovnaké. Žalovaný v konaní nijak nepreukázal, že by sporné nehnuteľnosti kupoval z iných ako spoločných finančných prostriedkov so žalobkyňou, a že by tieto nemali patriť do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov a následne do ich podielového spoluvlastníctva. Podľa pôvodnej žalobkyne sa jednoznačne nejedná o situáciu, kedy by tieto svedecké výpovede a čestné vyhlásenie vytvárali celok a potvrdzovali tak tvrdenia žalovaného, ako to vyplýva z odôvodnenia napádaného rozsudku odvolacieho súdu, ale práve naopak, tieto dôkazy tvrdenia žalovaného ešte viac spochybňujú, keď svedecké výpovede si v podstatných okolnostiach navzájom odporujú, čestné prehlásenie je absolútne neurčité a jeho správnosť v konaní spochybnil aj sám žalovaný.

6.2. Odvolací súd absolútne znemožnil vykonávanie procesných práv žalobkyňi, a to v smere využitia prostriedkov procesnej obrany, keď v rozpore s vysloveným vlastným záväzným právnym názorom odvolacieho súdu, tento následne bez zmeny dôkaznej situácie zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a podanú žalobu zamietol. V danom smere treba podotknúť, že žalobkyňa tu nemala žiadny priestor na prezentáciu ďalších relevantných skutkových tvrdení a na označenie dôkazov ich preukazujúcich, keďže v konaní na súde prvej inštancie žalovaný žiadne nové relevantné skutkové tvrdenia a dôkazy, ktorými by uniesol svoje dôkazné bremeno, neprezentoval a následne v odvolaní v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku o sudcovskej koncentrácii konania (§ 153 CSP) a zákonnej koncentrácii konania (§ 154 CSP) prezentoval nové prostriedky procesnej obrany, ktoré mu jednoznačne boli známe už skôr v konaní, pričom ani tieto prostriedky procesnej obrany nijak nepotvrdzovali jeho tvrdenia v tomto konaní, a teda nijak nevedli k uneseniu dôkazného bremena zo strany žalovaného, a to aj v súlade s vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu z uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/73/2020-257 zo dňa 24. 3. 2021. Navyše odvolací súd tieto v súlade s ust. § 366 písm. d) CSP nemal a ani zo zákona nemohol zohľadniť pri svojom rozhodovaní.

6.3. Podľa názoru pôvodnej žalobkyne sú taktiež dané dôvody hodné osobitného zreteľa na to, aby dovolací súd v zmysle ust. § 444 ods. 1 Civilného sporového poriadku odložil vykonateľnosť

napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre odklad vykonateľnosti sú nasledovné: v odvolacom konaní došlo zo strany odvolacieho súdu k vadám v konaní a rozhodnutí, ktoré zakladajú dovolací dôvod ako je uvedené vyššie v tomto podaní, pre ktoré napádaný rozsudok odvolacieho súdu neobstojí; odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, najmä v smere meritórneho rozhodovania o tom či veci patria do podielového spoluvlastníctva strán konania, porušenia ustanovení Občianskeho zákonníka a Civilného sporového poriadku, ... konajúce súdy porušili právo žalobkyne na spravodlivý proces; konanie už celkovo od podania žaloby trvalo viac ako 7 rokov (žaloba podaná dňa 12. 5. 2016, rozhodnutie odvolacieho súdu vyhlásené dňa 22. 11. 2023), pričom napriek uvedenej dĺžke konania rozhodnutie konajúceho odvolacieho súdu trpí vadami, ktoré odôvodňujú podanie dovolania v danej veci a je dôvod na pokračovanie v konaní; v konaní sa jedná o vlastnícke právo nehnuteľného majetku, pričom bez toho, aby bola vykonateľnosť rozhodnutia odložená môže prísť na strane žalobkyne k nezvratným následkom, a to predovšetkým prípadnými ďalšími prevodmi týchto nehnuteľností.

6.4. Pôvodná žalobkyňa navrhla, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu vo výroku I. vo vzťahu k výroku rozsudku okresného súdu I. zmenil tak, že „Odvolací súd I. výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .“ a napadnutý rozsudok krajského súdu vo výroku II. zmenil tak, že „Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania, odvolacieho konania a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.“ Alternatívne, najmä vzhľadom na procesné pochybenia, pôvodná žalobkyňa navrhla, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil vo všetkých výrokoch a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že plne súhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý komplexne vyhodnotil dôkazy, dokonca zopakoval dokazovanie, logicky rozviedol svoje úvahy aj s právnou argumentáciou, a teda rozhodol zákonne a správne. Odvolací súd žalobkyni neznemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva a neporušil jej právo na spravodlivý proces. Argumentácia žalobkyne je neudržateľná, absolútne nereagujúca na vykonané dokazovanie, skutkový stav a ani na náležité odôvodnenie rozsudku odvolacím súdom. Postráda logiku, aby žalobkyňa popri svojich zmätočných tvrdeniach plných rozporov trvala na tom, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, naopak z celej reťaze dôkazov bolo bez pochyb potvrdené a preukázané, že žalovaný nadobudol predmetné nehnuteľnosti do svojho výlučného vlastníctva. Súčasne žalobkyňa síce tvrdí, že o žiadnom darovaní rodičmi žalovaného v prospech žalovaného nič nevie, t. j. nevie o tom, že by mu títo darovali akékoľvek finančné prostriedky, ale odkazuje sa na tvrdenie žalovaného, ktoré interpretuje tak, že žalovaný mal uviesť, že predmetnú nehnuteľnosť, v ktorej je zapísaný ako vlastník, kúpili si oni (jeho rodičia) zo svojich finančných prostriedkov a celú záležitosť vyriešili čestným vyhlásením, kde otec žalovaného napísal, že mu daroval finančnú hotovosť na kúpu rodinného domu, ale ani pri takomto riešení by nepatrili nehnuteľnosti do BSM, čiže si znovu sama protirečí. Žalovaný preukázal, z akých prostriedkov bola vyplatená kúpna cena a znovu bolo objektívne vyvrátené, že by sa jednalo o finančné prostriedky spoločné, a teda je vylúčené, že by bola kúpna cena uhradená z prostriedkov patriacich do BSM. Žalovaný považuje dovolanie žalobkyne za nedôvodné, a to aj čo do návrhu odkladu vykonateľnosti a právoplatnosti, pričom nepovažujeme za preukázané a ani tvrdené dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalovaný navrhuje, aby najvyšší súd podané dovolanie odmietol, zamietol návrh dovolateľky na odklad vykonateľnosti a právoplatnosti, a aby žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %.

8. V priebehu dovolacieho konania právny zástupca žalobkyne oznámil súdu, že pôvodná žalobkyňa F. zomrela dňa XX. XX. Y. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť súd prvej inštancie uznesením z 10. júna 2025 č. k. 10C/207/2016-533 rozhodol, že v konaní pokračuje s právnymi nástupcami pôvodnej žalobkyne, a to 1/ dcérou alebo jej žalobkyne E. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XX, 2/ synom alebo jej žalobkyne L. V., nar. XX. XX. Y., bytom A. XX a 3/ synom alebo jej žalobkyne V. I., nar. XX, bytom A. XX.

9. Žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj ako „dovolatelia“) podaním doručenému súdu 26. júna 2025 oznámili, že s podaným dovolaním sa v celom rozsahu stotožňujú.

10. Žalobca 3/ svojím podaním doručenému súdu 09. júla 2025 späťvzal dovolanie, nakoľko na podanom dovolaní netrvá.

11. Podľa § 446 CSP, ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd dovolacie konanie zastaví.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) v zmysle § 451 ods. 3 CSP stručne uvádza, že so zreteľom na právne účinný dispozitívny úkon žalobcu 3/, ktorým vzal podané dovolanie späť, postupoval v súlade s citovaným § 446 CSP a dovolacie konanie voči žalobcovi 3/ zastavil.

13. Podľa § 444 ods. 1, 2 CSP, dovolací súd môže na návrh odložiť právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

14. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (pozri napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019 alebo 2Cdo/91/2021, ktoré prešlo aj testom ústavnosti, viď IV. ÚS 578/2022 a v ňom odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/165/95).

15. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

16. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

17. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

18. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

18.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou

práva.

19. Pretože dovolatelia namietali nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľov na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

20. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobcovia 1/ a 2/ (právní nástupcovia pôvodnej žalobkyne) namietali nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, najmä to, že konajúci súd rozhodol v príkrom rozpore s vykonaným dokazovaním; že predmetné nehnuteľnosti neboli získané darom a rovnako ani za finančné prostriedky, ktoré by predstavovali dar žalovanému, a teda priamo zo zákona tieto nehnuteľnosti v súlade s ust. § 143 Občianskeho zákonníka patrili ku dňu 23. 5. 2006 do bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobkyne a žalovaného, pričom následne v súlade s ust. § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka tieto nehnuteľnosti zo zákona prešli do podielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného; že žalovaný v konaní nijak nepreukázal, že by sporné nehnuteľnosti kupoval z iných ako spoločných finančných prostriedkov so žalobkyňou, a že by tieto nemali patriť do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov a následne do ich podielového spoluvlastníctva; a že žalobkyňa nemala žiadny priestor na prezentáciu ďalších relevantných skutkových tvrdení a na označenie dôkazov ich preukazujúcich, keďže v konaní na súde prvej inštancie žalovaný žiadne nové relevantné skutkové tvrdenia a dôkazy, ktorými by uniesol svoje dôkazné bremeno neprezentoval a následne v odvolaní v rozpore s ustanoveniami § 153 CSP a § 154 CSP prezentoval nové prostriedky procesnej obrany a nijak nevedli k uneseniu dôkazného bremena zo strany žalovaného.

22. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé právne úvahy odvolacieho súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Odvolací súd uviedol, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzal, ktoré ustanovenia zákona aplikoval a ako vec právne posúdil a zároveň sa vysporiadal s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

23. Odvolací súd vo svojom rozsudku pomerne obsérne odôvodnil (najmä v bodoch 57. až 70.), prečo nepovažoval žalobu žalobkyne za dôvodnú, a prečo napadnutý I. výrok rozsudku súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietol. Odvolací súd po vykonanom dokazovaní relevantným spôsobom vyhodnotil, že žalobkyňa sa nevedela ujednotiť v tom, za akých okolností a z akých finančných prostriedkov boli predmetné nehnuteľnosti zakúpené, keď aj podľa odvolacieho súdu jej skutkové tvrdenia o finančných prostriedkoch použitých na kúpu predmetným nehnuteľností s ohľadom na ňou uvádzanú časovú postupnosť boli rozporuplné a vzájomne si odporovali, teda žalobkyňa neunesla bremeno svojho tvrdenia o tom, že nehnuteľnosti boli kúpené výlučne resp. aj za spoločné finančné prostriedky, a že predmetné nehnuteľnosti patria do BSM.

24. Odvolací súd zároveň vyhodnotil, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný predmetné nehnuteľnosti nadobudol síce počas manželstva so žalobkyňou kúpnu zmluvou zo dňa 19. 5. 2004, ale na základe svojej výlučnej vôle, nie za súčasnej vôle žalobkyne, ktorá sa o kúpe dozvedela v roku 2010 a nie zo spoločných finančných prostriedkov, ani z výlučných prostriedkov žalobkyne, ale zo svojich výlučných prostriedkov, ktoré mu poskytli jeho rodičia. Odvolací súd doplnil, že uvedené tvrdenie preukázal žalovaný čestným prehlásením, ako aj výpoveďami svedkov. Odvolací súd riadne zdôvodnil, že bolo vyvrátené, že by predmetné nehnuteľnosti boli kúpené zo spoločných prostriedkov v BSM, alebo z výlučných prostriedkov žalobkyne, ktorá nepreukázala a ani neargumentovala konzistentne aké finančné prostriedky podľa nej a v akej výške mali byť použité na kúpu predmetných nehnuteľností.

25. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúca z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov však nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je pritom iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany sporu.

26. Dovolací súd taktiež konštatuje, že odvolací súd vychádzal zo skutkových okolností zopakovaného dokazovania vykonaného okresným súdom (body 25. až 35.), pričom aj riadne uviedol, ktoré návrhy na dokazovanie s poukazom na § 366 v spojení s § 384 ods. 3 CSP neprihliadol a nevykonával. Čiže pôvodná žalobkyňa mala možnosť v rámci celého prvoinštančného a odvolacieho konania oboznámiť sa s obsahom súdneho spisu ako aj priestor vyjadriť sa ku všetkým predloženým dôkazom.

27. To, že dovolateľ so skutkovými závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

28. K námietkam dovolateľov týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzt'ah

medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

29. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižšej inštancie. To akým spôsobom súd vykonáva a vyhodnocuje jednotlivé dôkazy, na ktoré prihliadne a v akej miere, je vždy vecou konajúceho súdu. Dovolaním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolateľmi tvrdené nesprávne hodnotenie dôkazov nie je preto spôsobilé založiť bez ďalšieho zmatečnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd v posudzovanom spore nezistil v postupe súdu nižšej inštancie pochybenia alebo vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, predstavujúce porušenie práva žalobcov 1/ a 2/ na spravodlivé súdne konanie.

30. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobcovia 1/ a 2/ preto neopodstatnene namietajú, že im odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

30.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalobcovia 1/ a 2/ preto neopodstatnene namietajú existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

31. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolatelia neopodstatnene namietajú nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie ich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcov 1/ a 2/ ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

32. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.